

Cînd
MOȘ
GERILĂ
este...

... GESTIONAR



...RESPONSABIL APROZAR



- Ce este urît , - la fund!

... NEVASTĂ



- Ce, era mai bine să-l fi trimis pe Nae beat?!

... VÎNZĂTOR LA UN MAGAZIN
DE ÎNCĂLȚĂMINTE



.. OSPĂTAR



„Vine, vine!

DESENE DE
EUGEN TARU

urzica

ANUL XVIII • Nr 24 • 31 DECEMBRIE 1966 • 16 PAGINI • 1,50 LEI



Ferestrele ni s-au drapat cu soare.
— Înălătur timpul cum aş trage storul
şi văd pieptiş în faţă viitorul
imbujorat, ca noi, de sărbătoare.

Fundalul vremii şi-a-mplinit decorul
cu proiectata-n suflet intrupare
a tot ce-i mugur astăzi în urare
şi-abea grăunte fecundînd ogorul.

Din cer, din lan, din focuri de furnale
vom strînge rod de fapte epocale
ca flori albastre, galbene şi roşii,

să închinăm cîntînd aceste jerbe
şi fûcei noastre tinere, superbe,
şi mamei ce ne-a legănat strămoşii.

ANDREI CIURUNGA

DECEMBRIE

HORIA ŞERBĂNESCU

organizează un revelion intim. V-am ruga să veniţi cu chestia aceea cu «Orez cu lapte!» Ha! Ha! Ha! Cînd puneţi dv. rîntaş în desert. Ha! Ha! Ha!

— Da... dar fac şi eu pom pentru băieţel... aşa că...

— Ştii că vine şi dna Lt. Col. în rezervă Miltiade... aşa că...

— Tăticule... şi cîntăm «O brad frumos»?

— Cîntăm, cum să nu cîntăm!
(sună telefonul)

— Alo, da!

— Cînd ţi-am dat eu ţie lemne ude, măi... capsomanule?!?!

— Cine era, tăticule?

— Unu... ca... pocnitori!

— Îi punem şi pocnitori?

— Dacă mai telefonează... îi punem!

(sună telefonul)

— Alo! Cine-i?
— Aici... Popescu!
— Respectele mele! La mulţi ani!
Cum o să uit: fix la douăsprezece fără cinci, înainte să se stingă!

— Ştii... că vine... şi...

— La fără zece, vă rog,... e bine?

— Poate că...

— Unsprezece treizeci fix — Sint prezent! Da, pe din dos, vă rog! Sigur! Şi vă doresc realizarea tuturor dorinţelor dv.!

— Cine era, tăticule?

— Moş Gerilă!

— Din cer?

— Nu, de la minister! Ține chibriturile!

— Ce să fac cu ele?

— Pentru steluțe. Le aprinzi tu singur... și dimineața cînd viu, mă uit și eu... cum au ars!

D. NEGREA



- Tiii!... Dar mare te-ai mai făcut!...

Listă

1. — De invitat la revelion: Mișu cu nevasta; Vasilica (singură sau, eventual, cu incurcătura ei); Nicolae cu tanti Agripina și Domnica cea mică (în cazul când nu se duce la Carnavalul pionierilor, dar precis nu se duce că nu-i cumpără tăcă-său mască, de zgîrcit ce e); Aurel Botgros cu cele două surori, fete bătrîne (cu mențiunea că trebuie întrebate dacă s-au împăcat între timp cu familia Ciumegea, pentru a evita astfel o întâlnire între ei); soții Corcodel; Vasiliu singur; Nelu cu Tina (de atras atenția celorlalți să nu facă glume proaste pe socoteala lor, că-s văduvi amîndoi și-s liberi să se arate împreună); Țolocan (cu invitație în alb, să poată aduce tot tribul, pentru că avem nevoie de el la spațiul locativ); bunica (deși refuză și bine face, dar trebuie insistat ca să nu se creadă cine știe ce); Dorel (numai dacă Vasilica vine singură, ca să se cunoască între ei, iar dacă nu, a se lăsa pe dinafară); Rachițerii (împreună dacă n-au divorțat încă și separat dacă au făcut-o totuși).

2. — Pește rece (Agripina), salam de Sibiu (Vasilu), curcan sau pasăre simplă (Nelu cu Tina), antricoate, cotelete sau mușchiuleț, la nevoie vacă (Botgros și pietrele din casă), ciorbă de burță și cafea (noi), tort și fursecuri (Corcodel), piine (Rachițerii), sifoane (noi, opt pahare înalte, șase tacîmuri descompletate și solnița de argint (bunica), cincisprezece farfurii adînci (madam Țolocan — de cerut încă trei plătouri, dacă are, dar precis că are, deși unul e ciobit), vin (Ciumegea — de vegheat însă să nu aducă roșee,



că-i prost și noi, unsprezece kilе muscat și patru negre de opt lei, pentru copii, și Nicolae o damigeană — dar să lase să-l amestecăm noi cu sifon că el exagerează), murături, varză roșie, ardei iute, scobitori, șervețele, sare, zahăr pentru cafele, lingurițe, săpun, apă de colonie, fenacoduri, bicarbonat de sodiu (noi).

3. — Opt benzi de magnetofon moderne (Nelu); magnetofonul (Vasilica); radio-ul (noi), televizorul (bunica — transportă, cu antenă de cameră, Niculae, dar dacă imaginea e ondulată, cu pete negre, a se lăsa); picupul (Tina) sau, eventual, patefonul cu pilnie (Dorel), în orice caz chitara (Vasilu). Plăci de la Țolocan: «Zaraza», «Nu știu de ce mă rogi», «Copilă», «Jocuri maramureșene», «Ca la noi la nimenea»,

«Te iubesc, te iubesc» (fox-ul, nu tangoul cu același nume că e prea vechi), «Polca spaniolă». De la Dorel: «Bighina», «La sud de Rio», «De ce m-ați dus de lingă voi», «Adio Baby», «Hally-Galy» (cea cîntată de Dalida, nu cea cu Sonia Ray, că e crăpată), «O mie de nopți în Bosfor», «Bun e vinul ghiurghiului» (care are pe dos «Briul pe șase»), «Hai să-ți arăt Bucureștiul noaptea», «Estremadura», «Amintiri din copilărie» de Creangă (să-l punem dincolo, în camera mică, pentru copii, să-și aibă și ei plăcerea lor).

4. — Felicitări telefonice (la 31 decembrie — prînz, seara, și 2 ianuarie, spre orele 11): președintele comitetului de bloc, medicul pediatru, de la policlinică (e de ser-



viciu), administratoarea, doamna cu borșul de la etajul doi, Maria, Ciortan, Vantescu, Dobrițoiu, șeful serviciului personal de la Nicu, profesorul de dans de la «dansuri moderne» (Casa de cultură — pentru Luci), madam Carcalete (IRVA — sticle uzate) și domnul Vidrascu (debit).

Telegram: Udrițoiu (text scurt, formal, că nici el nu se simte), Nenea (c.o.f.) — că n-o să trimitem la toți — is o mie), Mamaia de la Focșani, directorul, contabilul șef (eventual și revizorul contabil), doi-trei colegi de-ai lui Nicu, deputatul de cartier, inginerul de la IRCR care ne-a reparat fațada, dar am uitat cum îl cheamă, că a distrus jardinierele de pe balcon și cu ocazia asta poate își aduce aminte), Melițan Trichilescu, Pajiște (și doamnei separat că și ea tot așa mi-a trimis acum doi ani), Vargaret (eventual în limba franceză, i-o scrie Luci că au absolvit amîndoi cursurile la Universitatea populară și pare băiat serios, dar semnăm și noi ca să se știe). Moș Andrei (Brăila, dar de interesat întii la Anuța dacă mai trăiește că în vară avea dureri mari de cap). Ilustrațiile cu zăpadă, munți, trandafiri, cai la sanie, brazi, din acelea de 1,25 (cu plic alb) și cele șase mari, format carte poștală cu maci pe un cîmp se păstrează pînă în ziua de 2.I. de trimis celor care ne felicită ei între timp și i-am uitat noi.

5. — Pentru ziua întii: de blocat clopotul la sonerie, scos telefonul din priză (pînă la prînz), pus afiș

MIHAI GROSU



FARĂ CUVINTE

AVRAM ANTON

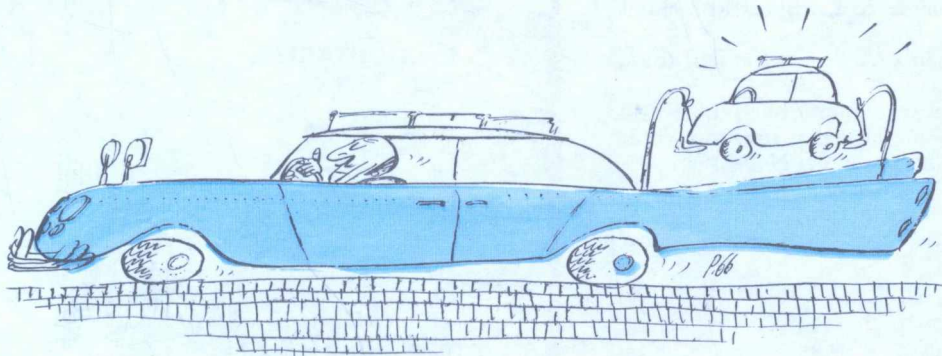


FARĂ CUVINTE



MIOARA: - Sper, însă, Moș Gerilă, că n-ai adus același model de rochiță la toate fetițele din cartier...

P. DUMITRESCU



FĂRĂ CUVINTE

Urare de Anul nou

N. TĂUTU

*Încă un semn de întrebare
ne-aduce anul viitor...
Pe timple cea dintâi minsoare
a prins să fulgule ușor.*

*Patru deceni se adună
în buletin cu cifre reci,
dar când noi sîntem împreună
de două ori ai douăzeci*

*Căci te iubesc de-o viață-ntreagă,
din leagăn sîntem amîndoi,
problema simplu se dezleagă:
împarte patruzeci la doi!*

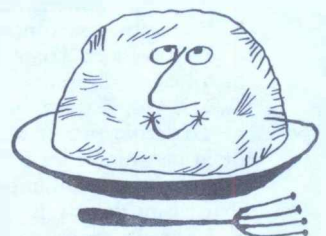
*Ar fi doar o birocrație
etatea să ți-o socotești
după o cifră din hîrtie,
nu după vremea ce-o trăiești...*

*De aceea inima mă-nvață
privindu-ți ochii tăi senini
să îți doresc mulți ani în viață
și-n buletin... cîți mai puțini!*

TUDOR MUȘATESCU

DIN CONSTATĂRILE UNEI PLĂCINTE DE REVELION

- Timpul în care bat cele 12 lovituri de gong, din noaptea de revelion, este «țara nimănui» dintre doi ani care se înfruntă.
- Ce proști sînt oamenii! Nu observă că — o dată cu plăcinta — și-au mai mâncat și-un an din viață!
- Istoria unei plăcinte nu se scrie pe file, ci pe foi.
- Când plăcintele «se laudă», rămîne numai gura de ele.
- Unii oameni, sînt ca unele plăcinte. Nu e nici o brînză de ei.
- Răvașele de plăcintă: Poștă la cuptor.
- Ionescu, de colo: — N-aș vrea să fiu «an nou», ca să știu dinainte că trăiesc numai 365 de zile.
- Toate plăcintele sînt actrițe proaste. De-aia, toată viața, vin cu... tava.
- Oricît te-ar supăra o plăcintă cînd o prepari, să nu-i spui nici odată: «— arde-te-ar focul».
- Nu aduce un an bun, ce-aduce un ceas rău.
- Omule! Nu te-ntreba numai ce-o să-ți aducă anul care începe. Întreabă-te și ce-o să-i aduci tu, lui.
- Zicea soția lui Ionescu: — De fiecare an nou, mă supără cei vechi.
- Autorii răvașelor din plăcinte storc umorul pînă scot untul din el.
- Un «întîrziat», a doua zi de revelion: — Ce curios, nene! Beau de-un an și parcă a fost ieri!
- Adică de ce, despre o plăcintă, poți să spui că e rumenă ca un obraz de fată și, unei fete, nu poți să-i spui că e rumenă, în obraji, ca o porție de plăcintă?
- Plăcinta a învățat pe unii, s-o ia înaintea altora.



Bilanț

Cu prilejul încheierii lucrărilor pe anul 1966 relatez mai jos rezultatul activității mele umoristice în cele patru trimestre ale anului ce a trecut.

TRIMESTRUL I. 1966

a) Criticat tovarășul Costică, responsabil «Aprozar» din colțul străzii pentru vânzare cartofi amestecați pământ.

Rezultat: Costică vinde cartofi neamestecați pământ, eu fac tirgului «Aprozar» alt cartier deoarece ulterior apariție critică, eu cumpărat la Costică un kilogram făină mălai în care el pus una litră ghips.

b) Criticat mecanic bloc unde locuiesc pentru neglijență lift, care oprit trei luni din vina lui. Or, eu locuiesc la ultimul etaj, opt!

Rezultat: lift reparat, merge pînă la etaj șapte.

c) Publicat foileton frizer care luat bacșiș. Dar nu scris numele lui, ci tratat problema în general.

Rezultat: tratament spital deoarece frizer tuns subsemnatul cu mașina electrică și aceasta făcut scurtcircuit în capul meu. Probabil scap viață, dar rămas gaură în păr deasupra frunții, plus cicatrice ca de la gholină.

TRIMESTRUL II. 1966

d) Scris foileton Problema divorț, prieten din copilărie pentru a ajuta pe ea să se trezească și împace.

Rezultat: Ea trezit și împăcat cu el înainte de apariție articol, el dat mie două palme după apariție articol.

e) Scris articol «Pentru noi bărbații» în care învățat bărbații coase singuri nasturi.

Rezultat: Primit opt sute scrisori soții care injurat bag pile și stric case. Primit și nouă sute scrisori bărbați care injurat și spus în esență: «Dacă ești prost, învață tu să coși nasturi, nenorocitul! Noi sintem bărbați și asta vrem să rămănem!»

f) Fost școală Petrișor convocat adunare părinți. Observat acolo multe aspecte umoristice pline haz. Scris scenetă umoristică pentru estradă.

Rezultat: Petrică virtual repetent, eu certat toți părinții

TRIMESTRUL III. 1966

g) Căutat și eu stil nou, modern, dornic idei noi, frământat zile și nopți, în sfârșit scris schiță grozavă umor absurd și predat tovarășului redactor-șef.

Rezultat: redactor-șef chemat la el și întrebat dacă bolnav; dacă sănătos atunci: cretin, dacă nu cretin, atunci: afară!

Renunțat umor abstract, absurd, negru, macabru și rămas înăuntru.

h) Atacat și eu probleme fotbal. Văzut meci și luat în băscălie constructivă un fundaș, un inter și mai ales un centru înaintaș pentru că nu trage nici un șut poartă meci întreg.

Rezultat: primit bilete centru înaintaș care mulțumit că eu tras semnal alarmă și promis trage șut dacă mă întâlnește. Citat: «Vezi tu de glumele tale răsuflăte că nu cu ele mă înveți tu să trag la poartă!»

Avut gata articol critic halterofil, dar rupt bucăți și scris articol intitulat: «Pînă cînd n-o să avem cremă maro?»

TRIMESTRUL IV. 1966

i) Ocazie toamnă, scris schița problema murături. Șeful meu chemat la el și spus blind că, exact anul trecut, aceeași lună, scris exact aceeași schiță, că acum doi ani, aceeași lună, scris aceeași problemă, că acum trei, patru, cinci ani, idem.

Cerut schimb urgent subiectul pentru ca el nu schimbe urgent redactorul.

j) Primit trei scrisori admiratoare care susțin eu cel mai bun umorist în viață.

De bucurie cumpărat soție palton, promis acum trei ani, și pantofi noi. Ulterior primit trei scrisori care scris toți copiii înnebuniți după mine. Dar descoperit că scrisori copii scris Petrișor care dorit sanie nouă. Urechiat și atunci el spus: cele trei scrisori admiratoare scris mămica, adică soția după care eu cumpărat palton, pantofi.

k) Scris schița umor pozitiv.

Rezultat: nimeni nu supărat, nimeni nu amenințat, nimeni nu ris. Preferabil amenințări.

l) Revelion. Toată lumea cerut schițe vesele anul nou. Scris schițe, monoloage, răvașe, scenete, cuplete pentru alimentat buna dispoziție cititori. După aceea eu îmbolnăvit cap și intrat spital.

Tot acolo primit înapoi schițe, monoloage, răvașe, cuplete, scenete, tot la ce muncit eu o lună. Primit și bilete secretari redacției care toți scris că eu probabil îmbolnăvit cap înainte de scris, deoarece nici un haz. Foarte bine dispus, în sfârșit, izbucnit și eu ris vesel, care ținut șapte zile. La mulți ani!

GRAD



- Încă un an? Să îndrăznească!

L. LIVADARU



- Dacă și acum o să spuneți că nu aduc ceva nou...

I. DOGAR-MARINESCU



- De ce o fi venit așa devreme?
- A aflat probabil că avem un vin medaliat!

STELIAN FILIP

FABULE DE REVELION

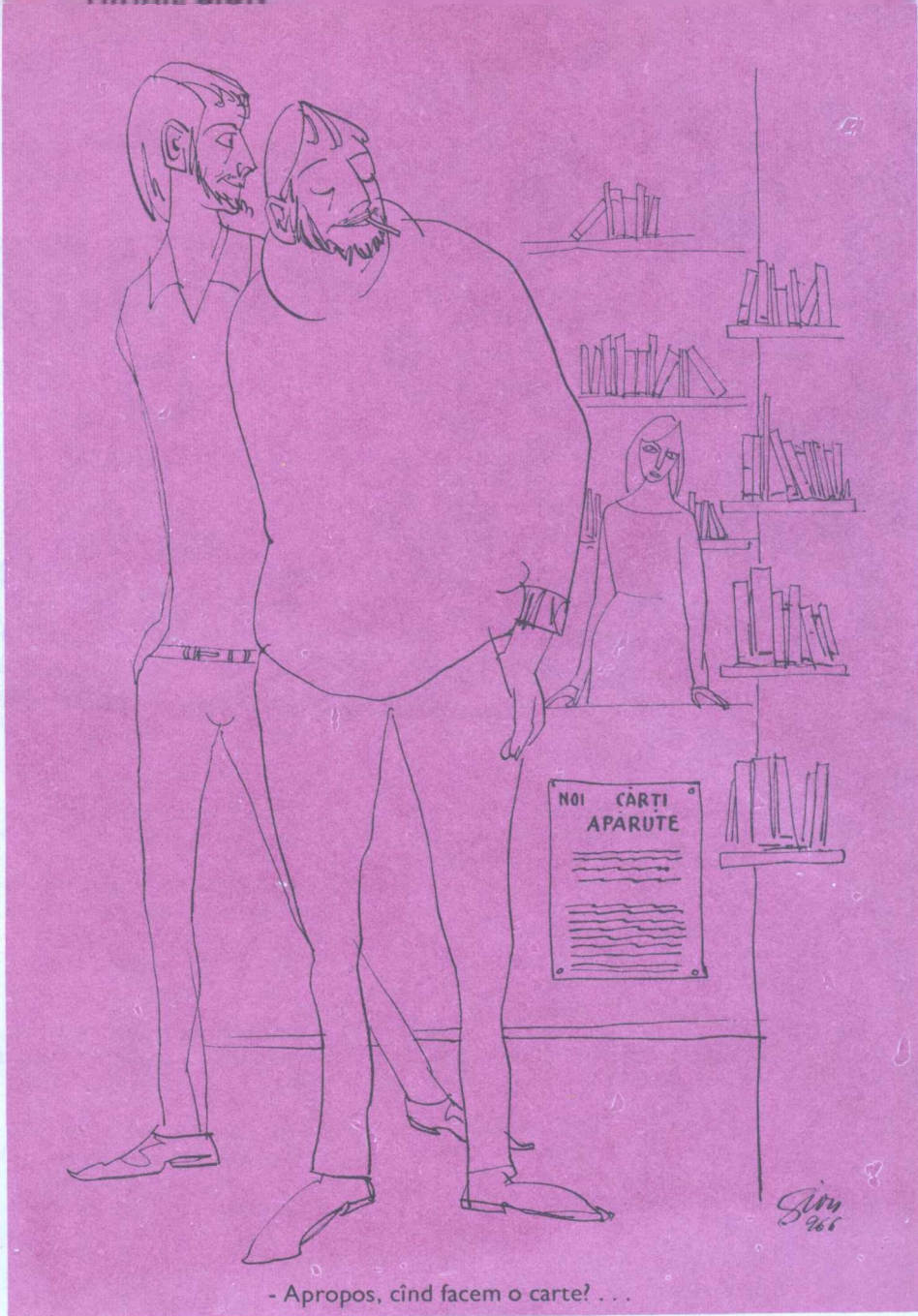
ȘAMPANIA

*O sticlă de șampanie, lucioasă,
De Anul Nou mai mare peste-o masă
Privea cu ochi de staniol la ceas
Gîndind (c-așa e-n fabulă!), cu glas:
— Presimt că îmi ating în viață scopul:
La miezul nopții... o să-mi sară dopul!*

TESTAMENT

*Porcul în ajun, prudent,
Și-a-ntocmit un testament;
«Subsemnatul Ghiță York,
De profesiune porc,
Avînd încă integrale
Facultățile mintale,
Las cu limbă de... ignat
Un inel verificat
(Sîrmă fină) celui care
L-a pierdut pe-al său... la mare!»*

*Ce MORALA este-aici?
Căutați-o... în șorici!*



- Apropoș, cînd facem o carte? . . .

COLIVIA CU STICLEȚI

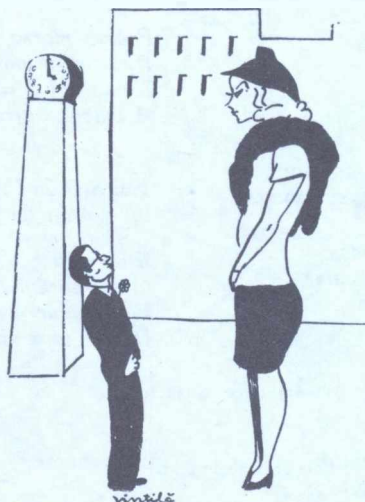
PETRU VINTILĂ

CÎT CEASUL UNIVERSITĂȚII

Căutînd deunăzi prin numeroasele hirtii vechi, grămădite prin cufer și sertare, am dat și peste desenul alăturat. În primul moment nu mi-am amintit împrejurarea în care l-am schițat cu o ironie atît de dușmănos exprimată împotriva-mi, dar apoi mi-am adus aminte de scena veche, de vreun sfert de veac. Eram elev în ultima clasă a liceului «Traian Doda» din Caransebeș, în anul 1942, cînd, luînd parte la concursul de navelă al revistei «Vremea» am trimis și eu o povestire intitulată romantic «S-a stîns pe drum un felinar». Nuvela a apărut purtînd dedesubt adresa liceului la care eram elev. Mare mi-a fost uimirea să văd apoi că încep să primesc scrisori de la cititori. Între ele a fost și o scrisoare trimisă de-o fată din Strehaia. O chema Păpușa. Am pornit o corespondență inflăcărată cu ea și am sfîrșit prin a ne declara înamorați unul de celălalt. Toamna, am venit student la București, continuînd, bineînțeles, și coresponden-

ța cu Păpușa din Strehaia. Făcusem schimb de fotografii, eu trimițînd o poză atent și îndelungat retușată, iar la întrebările insistente ale Păpușei am dat și cîteva relații metaforice despre mine: sînt înalt, am 1,80 m și semăn cu Johnny Weismüller (Tarzan)...

Dar iată că într-o zi primesc un telefon la căminul studentesc unde locuiam. Păpușa din Strehaia venise în Capitală și vroia să mă vadă. Am stabilit o întîlnire în aceeași după masă, la ceasul Universității. Semn distinctiv: eu o garoafă roșie în mîna, ea o carte. Pregătindu-mă de întîlnire, m-am îmbrăcat în cele mai frumoase haine din cămin: unul mi-a împrumutat sacoul, altul mi-a dat cămașa, al treilea mi-a dat o cravată, de la altul am luat o pereche de pantofi și uite-așa, ca un generic, m-am dus la vedere. Mă postez lingă ceasul Universității și aștept amestecat în liota de îndrăgostiți, cînd deodată văd o namilă postată în fața mea:



— Dumneavoastră sinteți Petrică?

— Eu! Dar dumneavoastră sinteți Păpușa?

— Da.

În aceeași clipă mi-a încolțit în minte una din acele idei simple și salvatoare care vin parcă să afir-

me că fiecare om are un înger păzitor și i-am spus:

— Să vedeți, eu sînt prietenul lui. Petrică e bolnav și n-a putut să vină.

Namila a răsuflet ușurată, am mai schimbat cîteva amabile civilități, apoi ne-am despărțit, urmînd ca ea să fixeze prin telefon o nouă întîlnire cu Petrică. Ajuns la cămin cu lacrimi în ochi, m-am hotărît să inscenez o poveste shakespeareană. Am vorbit cu o coleg la cămin, student la medicină, l-am implorat să mă ajute, i-am dăruit pachetul de scrisori primite de la Păpușa, l-am pus în temă și a doua zi s-a dus la întîlnire în locul meu. Oh, de cîte ori a venit pe urmă la mine, ca să-i scriu poezii pentru Păpușa! Se îndrăgostise de ea, dar fiindcă avea 1,80 înălțime, dar nu și talent literar, madrigalurile tot eu i le compuneam. Mă întrebați cum s-a încheiat acea poveste de iubire? S-au căsătorit. M-au pus la nuntă cavalier de onoare.



RĂVAȘE...

CULTURALE
ȘI
SPORTIVE

Teatrul «Lucia Sturdza Bulandra» a înregistrat un frumos succes la Leningrad și Moscova cu «Opera de trei parale».

*Pre cât știu, ați demonstrat
Cu mijloace magistrale,
Că spectacolul jucat
Nu a fost de trei parale.*

Lui Nelu Ionescu, autor al piesei «Neîncredere în foisor».

*Spuți chiar tu, ca autor,
(Și cuvintu-ți cade greu!)
Că nu crezi în foisor.
Extraordinar! Nici eu!*

Piesa «Nota zero la purtare», de Virgil Stoenescu și Octavian Sava, se rejoacă cu succes la Teatrul «Ion Creangă».

*Jucînd cu multă pasiune,
Despre actori se poate spune
Că-n «Nota zero la purtare»
Iau zece la interpretare.*

La «Teatrul Mic» e al doilea an cu «Doi pe un balansoar».

*Așadar,
Cam astfel vine:
«Doi pe-un balansoar»
Și... ține!*

Teatrul «C.I. Nottara» continuă să joace «Scaunele» de Eugen Ionescu..

*Seri de-a rîndul poți vedea
(Numai de te-abați din cale)
Că la Teatrul «Nottara»
«Scaunele» sînt cam goale.*

Actorului Florin Vasiliu, băiat de petrecere:

*Cum te știu băiat de viață,
Te-aș ruga, că nu ți-e greu;
«Zi-i una mai săltăreață»
...Că pe-a doua o dau eu!*

STELIAN FILIP

Ion Petrance a scos volumul «Răscrucea vîrstelor».

*La a vîrstelor răscruce
Pe ce drum o să apuce?
Mi-a răspuns poetul clar:
Către... Fondul literar!*

Scriitorul Corneliu Leu a debutat în dramaturgie cu piesa «A doua dragoste».

*Exclamă soața-i gînditoare,
Văzînd succesele cum curg:
«A doua dragoste-i mai tare!
Făcu din soț un... dramaturg».*

Filmului «Vremea zăpezilor».

*Spuți oftînd după ce-l vezi:
— Filmul tot mai are-o șansă.
Fiînd vorba de zăpezi,
Poate-l ia o... avalanșă.*

Festivalul de muzică ușoară «Mamaia 1966» a dat puține șlagăre.

*Poartă marea pînă-n larg
Partituri nenumărate...
Numai un «Prieten drag»
A scăpat... știînd să-noate.*

Lui Stelian Filip, la apariția primului volum de versuri.

*E-un mister... Cum să-l dezleg?
(Face bardul tevatură!)
Fără laude-nțeleg,
Dar și fără-njurătură?*

ION RUȘ

Unui «poet»

*Versul tău nu-l prea ador
Că-i lipsește un picior
Și mă-nreb de ce-o lipsi
Că doar știm cu ce îl scrii!*

Unui publicații «literare». Nu spun numele.

*I-aș trimite o urare,
Dar nu știu unde apare.
P.S. Mi-a spus un amic: ehe!
Unde? Știu! Nu știu de ce...*

Unui scriitor care se «inspiră» prea intens de la colegii săi.

*El ciupește și cu spor
De la orice autor.
Însă cel mai temerar
El ciupește, și nu rar,
De la... Fondul Literar.*

ILIE BARBU

Unor fotbaliști

*Am văzut întreaga vară
Cum au tras pe lingă bară,
Dacă vreți să tragă-n plin
Umpleți mingile... cu vin!*

Unui halterofil de categoria pană, stil împins.

*N-a ajuns el de pomană
Un halterofil model.
I-a rămas Trabantu-n «pană»
Și-a «împins» la el.*

Unor gimnaști la inele

*E frumos și bravo vouă,
Că aveți succes la «două»,
Dar întreb (în ghilimele)
Pe cînd și la... «5 inele»?*

Unor boxeri slab antrenați

*Fac breack la fiecare fază
Și dau arbitrului probleme,
Dar ei, senini, se-mbrățișează.
...Nu s-au văzut de multă vreme!*

Echipei hipice

*Cum știm, în campionate,
Ea s-a clasat foarte frumos,
Este o realitate:
«Cînd e călare... nu-i pe jos».*

R.M. RĂȚESCU — AL. LĂPUȘ

Ce reprezintă acest desen festiv?



Se zămintă că de Anul Nou tinerii cu barbă vor fi încadrați pe post de Moș Gerilă

Claxonul

Număr extrem de special pentru înainte și după revelion, că de revelion, când s-o stinge lumina, n-o să-mi spuneti mie că cititi «Claxonul»: aveți ceva mai bun de făcut. Rugăm cititorii să-și păstreze părerile despre această pagină, pînă după împărțirea primelor. Trebuie să țineți seama că bancurile din prezentul supliment au parcurs 100 de mii de ani fără reparații capitale

Acest «Claxon» a apărut în mai multe limbi. Cel mai apreciat a fost în limba cu măslina.

REDACTOR SEF: Mi-a zis să spun că nu e la birou: a aflat că vin cu colindul niste cronicari. REDACTOR SEF-ADJUNCT: Plecat la casierie după ne dați ori nu ne dați. REDACTOR: Aho, aho, copii și frați, stați puțin nu-l criticați cum l-ați sorcovit mai an tot pe bădica:

I. AVIAN

FELICITĂRI

Magazinul de încălziminte «Perfect» urează onor clienței sale multă sănătate și la mai mare (42, 42 jumate și 43) fiindcă pentru 39, 40 și 41 trebuie să aștepte de la tinerete pin' la bătrînețe.

Fabrica de medicamente «Sclerosan», urează onor publicului consumator scleroză fericită și îndeplinirea tuturor analizelor.

În sănătatea voastră închinăm cinci tablete pe zi.

În veci nemîngîiată și cu inima zdrobită de durere, întreprinderea de «Pompe funebre» urează prietenilor și cunoscuților sănătate și viață lungă.

Unitatea de lenjerie «Alba», urează clienței sale noroc și fericire în trei schimburi complete, belșug și bucurie. Care betelie, la voi toți să fie.

AUTOMOBILISTICE

Azi-noapte, la orele 12, șoferii Tiriță Vintu și Ionel Cîrcel au ciocnit în cinstea noului an cite o sticlă. De la parbriz.

La festivitate au sosit imediat mai mulți invitați în uniformă, care au detașat celor doi șoferi cite o sorcovă din chitanțier, cerindu-le plata, iute ca săgeata...

Tiriță Vintu și Ionel Cîrcel, au jurat și au urat că nu vor mai dezrădăcina merii și perii pînă-n mijlocul verii...

Ieri după-amiază, circulînd cu viteză excesivă, s-a răsturnat la intrarea într-un microraiion, un microbuz. Șoferul se află la microradiografie.

Avînd o pană la motorul Trabanzului, pe care-l conducea lîngă bordură, tînăra Mariana Filic a cerut ajutor tinerilor Tache Pomete și Tache Codău...

După două ore, ea a schimbat cei doi Tacheți, fiindcă erau cam ruginiți...

Conducătorii auto care pînă în prezent au fost găsiți de trei ori în stare de ebrietate, nu vor mai sufla în fiolă.

Vor sufla în iaurt...

Magazinele de specialitate anunță că nu au în depozit piese pentru frîne. Amatorii se pot adresa Ministerului Poștelor, care le va pune la dispoziție în acest scop stîlpi de telegraf...

Plata se face în mărunțiș...

Serviciul Circulației a făcut azi dimineață un control tehnic inopinat unui autocamion.

Autocamionul era gresat. Șoferul era șprițuit.

Sfaturi pentru cei care organizează revelionul

Nu invita la revelion pe foștii colegi de școală. Au o memorie grozavă. Or să-ți amintească în gura mare exact de cite ori ți-au spus profesorii în liceu «ești un dobitoc».

Ce nevoie ai să atragi atenția?

Să n-o inviți nici pe secretara ta. După al treilea pătărel, riști să nu-ți mai spună «tovarășe șef».

E în stare să-ți spună ca la birou

Să nu inviți prietenii care te-au plîmbat vara cu mașina lor. Amintindu-ți de Sinaia, Predeal și Mamaia, o să-ți consume tot combustibilul de pe masă.

Și-apoi, o să-ți arunce asemenea priviri, că o să te simți toată noaptea ca un ajutor de șofer.

Nu invita la revelion vecinii de bloc. Sint în stare să te laude la masă: «Nae, grozave pregătiri! Acu' înțeleg de ce n-ai plătit cota la păcură, apă și lumină!»

Să nu inviți prieteni spirituali. Mai curînd cumperi o carte cu anecdote. Costă mai puțin decît 15 litri de vin, o sută de sarmale și doi curcani, și în plus în carte poți să găsești citeva anecdote noi.

Să nu-l poștești la revelion pe directorul tău; vrînd nevrînd trebuie să-l lași să pară mai deștept decît tine, fiindcă în 3 ianuarie te întorci la serviciu.

Poșta Claxonului

Cu prilejul Anului Nou au sosit pe adresa «Urzicii» mai multe scrisori. Le răspundem cu plăcere.

Gazetei Literare: Am primit felicitările voastre. Vă mulțumesc în numele colectivului redacțional care nu s-a trezit încă din leșin.

Tribunei: Nu facem abonamente. Pentru note și marginalii puteți lua «Urzica» de la debit.

Contemporanului: Dumneavoastră ne-ați ocolit de Anul Nou. Daș și în restul anului. Vă mulțumim.

Luceafărului: V-aș răspunde și dumneavoastră, dar ce-mi trebuie? Nu vedeți? Și așa am acum trei pe cap!...

Recomandări festive

Sfaturi pentru cei care fac revelionul la ei acasă.

Vă sfătuim să-l faceți la alții.

Sfaturi pentru cei care nu fac nici odată revelionul la ei acasă.

Ce sfaturi să vă mai dăm, fraților, că sinteți mai deștepti ca noi.

Rețeta gospodinei

Ciorbă de burtă. Se ia o burtă și se umple cu ciorbă.

Maioneză din pește oceanic. Se ia un ocean și se prinde un pește. E preferabil să se ia Oceanul Înghețat de Nord fiindcă putem pescui peștele gata congelat.

Se servește în sos de Talazol.

Frișcă batută: Luați frișca, îi căutați nod în papură, apoi o bateți bine.

După această ieșire huliganică, se toarnă peste frișcă zahăr sau muștar vărsat, că ăla oricum nu e iute.

Se servește musafirilor de care vreți să scăpați mai repede.

Friptură arsă. Nimic în plus. Procedați ca de obicei.

Boboc cu varză. Dacă e un boboc a-nțuia, nu merge cu varză. Merge numai cu Fiat 1300.

INFORMAȚIE

Domnișoara Mimi Covrigel a primit, cu ocazia Anului Nou, o felicitare cu următorul conținut: «Draga mea, îți urez multă fericire și nu voi uita jurămintele tale sincere și clipele frumoase petrecute în doi».

Domnișoara Mimi Covrigel ține să mulțumească pe această cale tuturor celor care, trimițîndu-i această felicitare, au arătat că nu au dat-o uitării...

CINEMA

În prezent se fac ultimele pregătiri la studiourile din Buftea pentru turnarea unei producții după bine cunoscutul poem în versuri «Pisicuță-pis-pis»!

Pentru regie s-a oferit Temistocle Cristescu, care a mai avut o regie vizavi de gară, în 1919.

Filmul va fi gata după doi ani.

La cinematograful va fi gata după două zile.

DIVERSE

Cooperativa de ceasornicărie «Muncă și exactitate» face cunoscut că la ceasurile reparate și ridicate în ultima săptămînă, revelionul va fi la orele 12 și 5, 12 fără 10 și 12 și un sfert...

Cei care vor un revelion la oră exactă, să-l scuture de trei ori.

Cu acest prilej anunțăm că nu mai garantăm reparațiile, întrucît, așa cum spune și proverbul, fiecare ceas pe limba lui pierde, drept care vă urăm sănătate, fericire și realizări de să vă stea ceasul...

Unitatea «Tricoul» nr. 233 confecționează pulovere de damă, pentru onorata sa clientelă merinos, țigăie și alte specii de oi.

După prima probă, schimbăm modelul la cerere Lina o schimbăm noi, fără cerere.

DIN COMERT

Cooperativa de croitorie «Lux» anunță pe cei interesați că, pentru o mai bună și mai rapidă deservire, confecționează mantouri de damă cu materialul clientului și cu aminările cooperativei.

Plata se face astfel: 50% la primirea comenzii, 50% la livrarea comenzii și restul între...

Bucureșteni! La magazinul «Delta Dunării» găsiți grisine fără coadă. La Magazinul «Unic» găsiți coadă fără grisine.

La restaurantul «Universității» nu găsiți nici grisine, nici coadă. De șase luni găsiți numai «Închis pentru renovare».

O fi și ăsta meniu fix. Dar prea e fix.

Ghid turistic

Pe lîngă monumentele și expozițiile bucureștene cunoscute, dăm mai jos și un alt obiectiv turistic pentru amatori:

Grădina Zoologică din holul cinematografului «Patria». Sint expuși lei cu coamă, țapi, șerpoaice cu clopoței la urechi și la brațe, precum și canguri fără un sfînt în pungă.

De la Aprozor

Cu prilejul Anului Nou, unitatea «Aprozor» nr. 1710 a pus în vînzare o mare cantitate de viermi de mătase. 3 lei kilogramul de mere.

Mătasea o găsiți vizavi la Textila...

Unitatea «Aprozor» nr. 1210 vinde fructele pe calitate: Calitatea I: să trăiți tovarășe inspector, vă servesc eu. Calitatea II: Cu ce vă servim? Bine, vă servesc eu. Și, calitatea III-a: Ce se vede, asta vindem... Nu pune mîna că te servesc eu.

Întrucît n-avem ambalaj, la cerere punem în punga dumneavoastră.

La nevoie punem și în punga noastră...

DE LA TELEFOANE

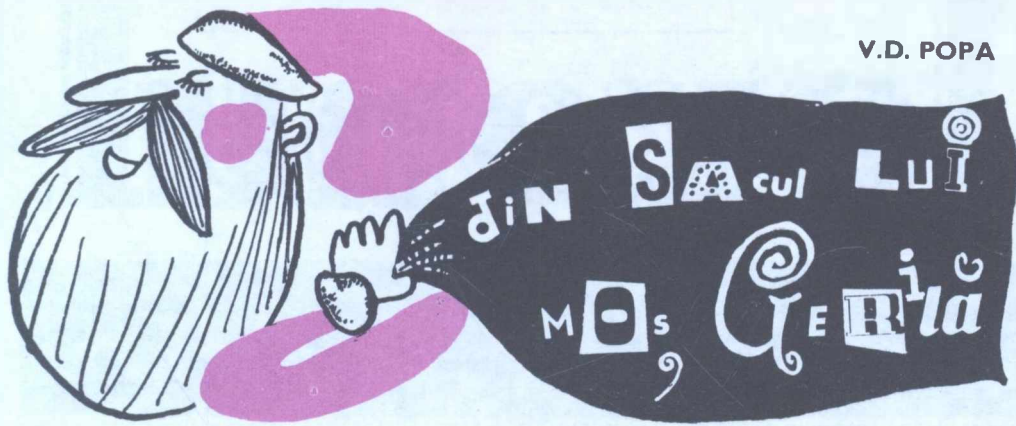
Pentru o mai bună deservire a populației, de revelion serviciul 03-Telefoane a hotărît ca în această noapte, în loc de două schimburi, să sune ocupat trei schimburi.

Dacă 03 răspunde după primul apel, rugăm abonații să-l mai formeze o dată; însemnează că au greșit numărul.

Numere de telefon, necesare înaintea revelionului:

35.11.50 — Vinalcol; 35.22.08 — Piața Obor; 16.61.91 — O.C.L. Pîinea.

Numere de telefon necesare după revelion: 06.



V.D. POPA

Legendarul bătrîn cu barbă și plete (e și el la modă — după părerea unor tineri de la noi) sosește pe pămînt ca în toți anii: încărcat. Sacul lui ascunde cele mai felurite sortimente încît, pe drept cuvînt, Moș Gerilă se poate numi Moș Supermagazin. Noi, indiscreți, am aruncat o privire prin tolba bătrînului pentru a vă anunța dinainte cîteva din darurile utile ce le poartă în proaspăta lui călătorie.

UITE POȘETA, NU-I... RAMA

Magazinele de marochinerie, ca orice unitate comercială, au un plan de realizat. Desigur, vinzătorii doresc să facă o cit mai mare vînzare. Legendarul bătrîn nu-i uită nici pe ei, făcînd cadou... persoanelor de sex feminin cîte o poșetă din P.V.C. tip 5 600 NI 2 226-63, produsă de I.I.S. «Flacăra Roșie» din București, la prețul de 138 lei bucata. Este suficient ca posesoarea unei asemenea poșete s-o deschidă o singură dată și ambele părți componente se desprind din rama lor. Așa, poșeta este bună să fie înlocuită cu alta de la magazin, ceea ce mărește vînzarea la unitățile de marochinărie. Bine înțelea la poșetele de bună calitate. Că a doua oară clienta nu mai vrea să se ardă cu... «Flacăra Roșie».

CĂRUCIORUL CU...AMINTIRI

Moș Gerilă s-a aprovizionat anul acesta de la fabrica «Emailul Roșu» din Mediaș cu landouri de tipul 54 B, 59 B și PL 2. Purtîndu-și copilul într-un asemenea cărucior, părinții se revăd pe ei înșiși în copilăria lor pentru că și în pruncia lor au avut un mijloc de locomoție exact de același model. Ceea ce demonstrează că fabrica nu-și revizuieste modelele nici măcar... la un an o dată. Și din această cauză landourile de mai sus stau în magazine — la mulți ani și fabrica nu se lasă convinsă. Vorba sorcovei... e tare ca fierul!

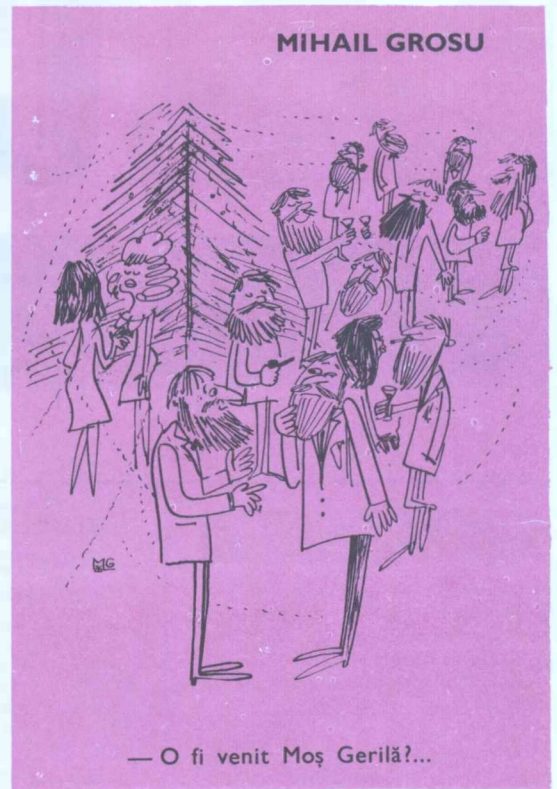
ULEI DE... POPLIN

În timpul mesei, unii sînt neatenți și, firește își pătează îmbrăcămintea, în special cămașa, care e mai aproape de piele, dar și de masă. Pentru aceste persoane, Moș Gerilă are un dar potrivit și anume cămașa gata pătată. Și-a confecționat un stoc destul de mare din cei 8 200 metri poplin realizați într-o zi de schimbul maistrului Romulus Costescu de la țesătoria bucureșteană «Dacia». Din neatentie, întreaga cantitate a ieșit îmbibată cu ulei, fapt ce a pătat marca fabricii. Și e păcat. Marca, în fond, nu-i salată ca să aibă nevoie de ulei, iar țesăturile întreprinderii merg și fără a fi «unse»!

IZOLATOR DE... MUSA FIRI

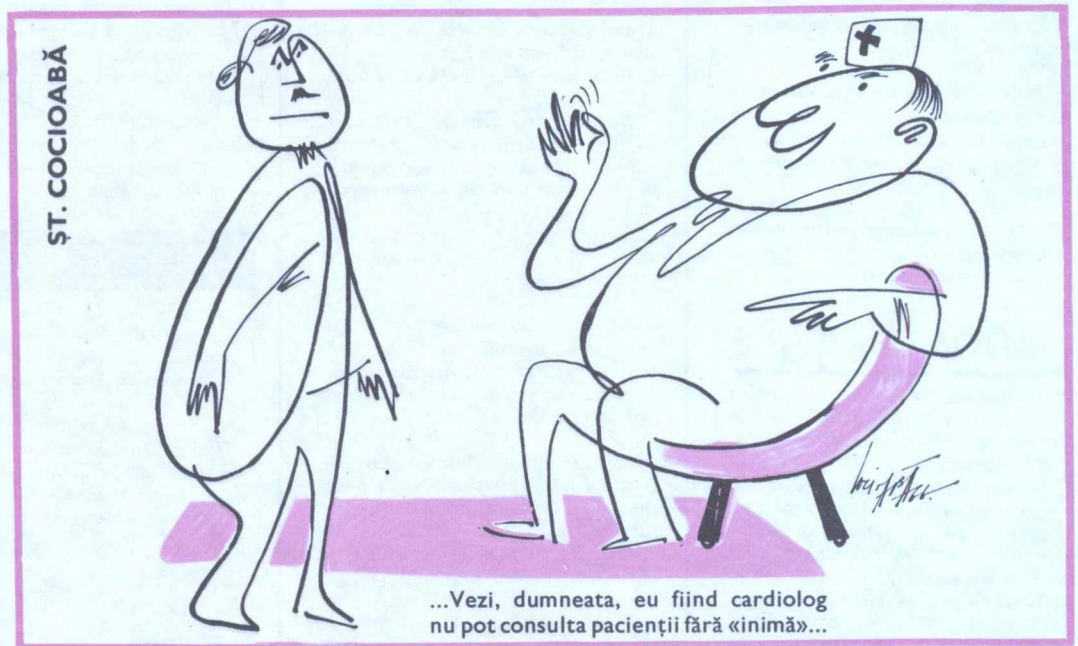
Există unele familii cărora nu prea le place să aibă musafiri la masă. Dar cum respectivii sînt oameni bine crescuți nu îndrăznesc să le-o spună oaspeților în față. Moș Gerilă, cu inima lui largă, s-a gîndit și la aceștia făcîndu-le o surpriză. Bătrînul a trecut din timp

pe la Uzina Mecanică Sadu și a luat cîteva frigiderе «Fram» cu izolație de amporă. Aceasta, spre deosebire de izolația din polistiren expandat, împrumută alimentelor ținute la rece un miros neplăcut. Deci familiile refractare la primirea de oaspeți nu au decît să îi trateze la masă cu mîncăruri ținute în frigiderеle sus-amintite. Moș Gerilă se jură pe barba lui că a doua oară musafirii nu le mai calcă în casă. În felul acesta, familiile amintite se izolează, în orice caz, mai bine decît frigiderеle în cauză. Nu de alta, dar aroma neplăcută ce o exală izolația de amporă prea miroase a nepăsare față de cumpărător!



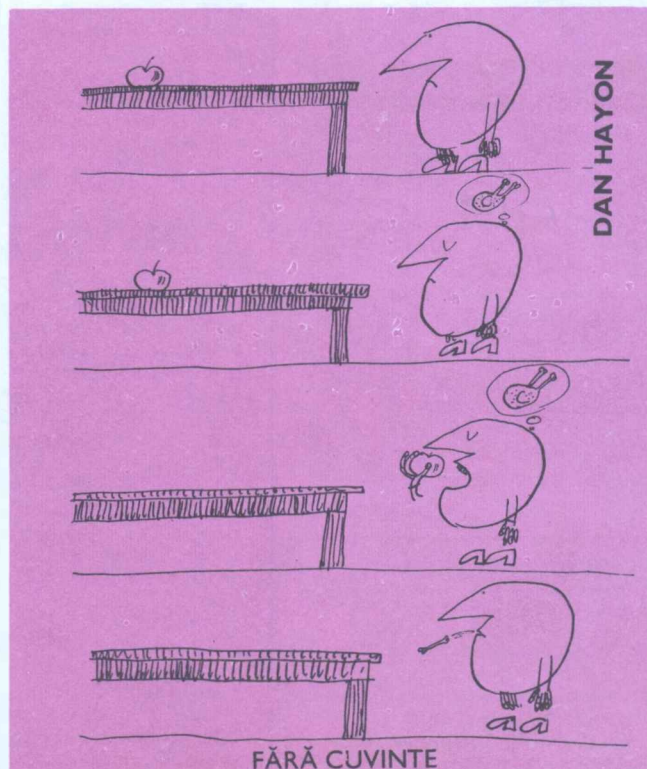
MIHAIL GROSU

— O fi venit Moș Gerilă?...



ȘT. COCIOABĂ

...Vezi, dumneata, eu fiind cardiolog nu pot consulta pacienții fără «inimă»...



DAN HAYON

FĂRĂ CUVINTE



URZICA *
vă urează
la mulți ani!

1967

cronica

MELC, MELC, CODOBELC

Editura Tineretului a tipărit recent, într-un tiraj de 120 160 de exemplare, un fel de desen pe jumătate decupat, intitulat «Melc, melc, codobelc».

Într-adevăr, ni se înfățișează un melc în prim plan, stînd de vorbă peste pîrleaz cu doi copii.

În jurul paginii se află cunoscutul descîntec din jocurile copiilor:

*Melc, melc,
Codobelc,
Scoate coarne bourești etc*

Pe verso, nimic altceva decît o pagină albă. Totul costă 0,75 lei. Desenul, semnat Livia Rusz, se adresează probabil preșcolariilor pentru că părinții nu pricep nimic. De altfel nu există nici o indicație de felul cum trebuie folosită această enigmă perforată.

Iată deci 120 160 de copii care vor primi de Anul Nou o jucărie (bănuim a fi) avantajoasă atît pentru părinți (este ieftină), cit și pentru beneficiarii sub 7 ani, care n-au nevoie să se străduiască prea mult pentru a o rupe. Este gata ruptă.

AFIȘUL DIN PASAJ

Pe zidul care dă în pasajul Victoriei, al teatrului Țândărică, a stat pînă nu de mult un afiș reclamă reprezentînd fotografia unei femei goale, destul de bine făcută din punctul de vedere al proporției preconizată pe vremuri de Joan Harlow.

Nuditatea era atenuată clasic de un sutien, de un cache-sex și de o pereche de pantofi decupați cu puoate. Peste mijlocul suplu al acestei persoane era schițată «mina cu cinci degete» ale cărei intenții nu mi se păreau prea bine precizate.

Roiurile de copii ieșind de la spectacole ca «Elefăntelul curios» sau «Guliver în țara păpușilor» se opreau poate chiar admirative, în fața fotografiei care cu siguranță nu înfățișa nici pe Ileana Cosinzeana și nici pe Alice din Țara minunilor.

Am asistat la următorul dialog între unul din spectatorii din clasa a treia elementară și o plasatoare:

— Nu știi matală cînd o să joace piesa cu tanti asta dezbrăcată?

— Piesa asta nu-i pentru voi!

— Da' pentru cine? Pentru cei de la cursul mediu?

— Pentru cei de la «seral»! glumi plasatoarea.

Apoi, văzînd că «puștii» continuau să incurce circulația în pasaj, se răsti indignată:

— Ia plecați de-aici, mucoșilor! Ce, nu vi-e rușine?

În definitiv de ce să le fi fost lor rușine?

TRISSOTIN, FABRICIO ȘI ALȚII...

«... — Am impresia că sonetul ăsta nu ți se pare prea limpede.

I-am mărturisit că, într-adevăr, mi-ar fi plăcut să fie puțintel mai limpede.

El a început să ridă de mine.

— Dacă nu-i inteligibil, atunci e foarte bine. Așa și trebuie. Sonetele, odele și toate poeziile care țintesc către sublim nu se împacă deloc cu un stil simplu și natural. Meritul lor mare stă tocmai în obscuritate. E de ajuns numai ca poetul să știe ce vrea să spună.

— Rizi de mine! i-am răspuns eu. Orice poezie de orice soi ar fi ea trebuie să fie limpede și pe înțelesul tuturor. Și dacă Gongora al tău cel fără de pereche nu scrie mai limpede decît tine, atunci nu pun mare preț pe el; e un poet care cel mult poate înșela pe oamenii vremii lui.»

Rîndurile de mai sus au apărut în anul 1724 și se pot citi în cartea a VII-a a romanului «Gil Blas» de Le Sage*. Este vorba de un extras din dialogul dintre Gil Blas și Fabricio, poet care încerca să forțeze ușile celebrității printr-o exprimare lipsită, premeditat, de claritate, pentru a camufla niște viduri.

Iată că, după aproximativ un sfert de mileniu, categoria aceasta de «originali» continuă să evolueze sbîrniînd în jurul marelui literatură a timpului. De fapt, fabulistul subliniază că țîntării au evoluat în jurul luminării de cînd există țîntar și luminare, ca să nu mai vorbim de epigramistul care spune:

*Și cărbăbușul, bunăoară,
Se crede pasăre cînd zboară.*

POEZIE ȘI SPORT

Bunul nostru prieten și colabora-

tor N. Țatomir publică într-o revistă ieșeană poezia «Pionul negru», în care se exultă combativitatea eroică a omului de toate zilele, în al cărui vocabular nu trebuie să existe cuvîntul «înfrîngere». Pionul preia lupta pe cont propriu plin de frenezie și optimism pînă la apoteoza victoriei. Frumoasă și mobilizatoare idee!

Păcat însă că poetul N. Țatomir nu știe șah. Altminteri n-ar fi ignorat că o partidă de șah ia sfîrșit în momentul cînd unul din regi este făcut mat, adică atunci cînd bătălia nu mai poate continua, victoria adversarului fiind consemnată și omologată prin regulamentele de funcționare ale jocului care interzic două mături în aceeași partidă. După înfrîngere, adică după «mat», «pionul negru» (împreună cu celelalte piese) este claustrat în cutie și nu mai are cum să-și înfăptuiască eroica lui cursă. Poate că simbolul poeziei n-ar fi trebuit ales din universul jocului de șah, ci mai curînd din fotbal, unde se văd deseori cazuri cînd cite un jucător, ca «pionul negru», driblînd în dreapta și în stînga, trece ca un vîrtej prin apărarea adversă și marchează, restabilînd astfel echilibrul partidei și punînd bazele unei eventuale victorii.

Dar, client mai mult al bibliotecilor decît al arenelor de sport, poetul N. Țatomir probabil că nu știe mare lucru nici despre fotbal.

În cazul acesta nu mai am nici o sugestie de făcut!

* În traducerea lui Al. Philipide — B.P.T.

STEFAN TITA



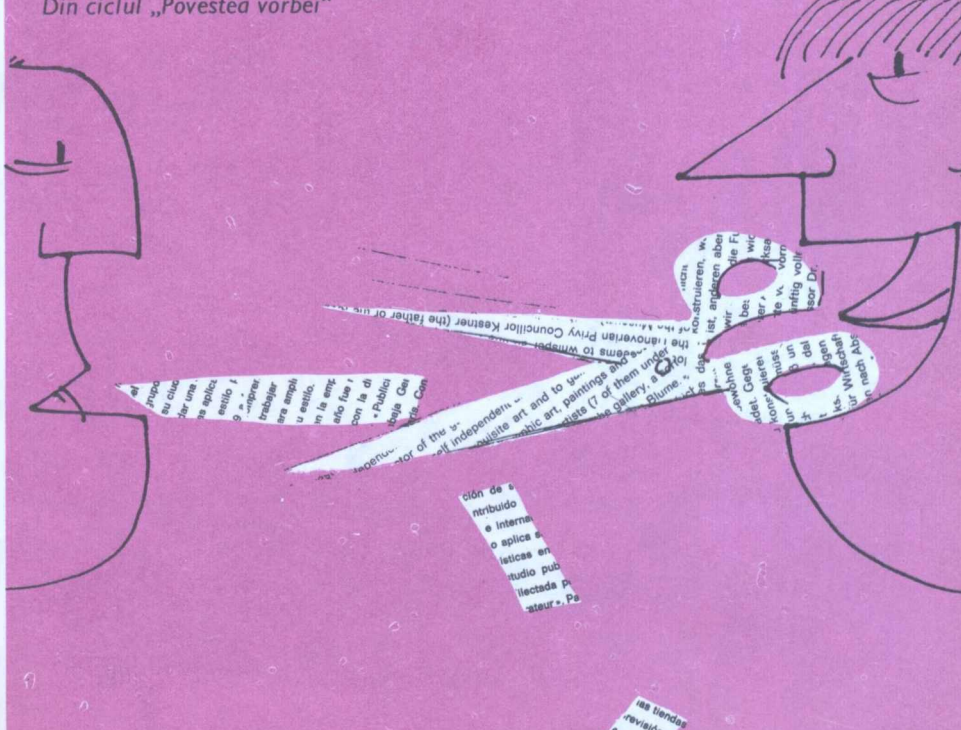
**OMUL
ȘI
SCUZELE**

E cite unul care-și prezintă scuze
Cu surisul pe buze:
Îi cer să-și achite datoria,
Să-și plătească, de pildă, chiria,
Să nu îmbrîncească pe scară,
Să nu te țină pe ploaie afară
Să-și domesticească tranzistorul,
Să-și potolească odorul,
Și tot așa
Etcetera...

Iar el prezintă scuze
Cu surisul pe buze...
Scuzele, fantastic,
Parcă-s din material plastic
Pot lua orice înfățișare,

Pot lua orice mască
Omenească:
Mirare,
Dezolare,
Pocăire,
Iubire...
N-a vrut!
N-a putut!
N-a știut!
N-a cunoscut!
Ah, cit l-a durut!
Ce e de făcut?
Și tot așa
Etcetera...
Și iar o ia de la-nceput...

Din ciclul „Povestea vorbeii“



I-a tăiat vorba...

CIK DAMADIAN



CONTABILUL:— Hei, nu faceți risipă de zăpadă!

Cutia Pandorei

Este incontestabil că primul ministru al guvernului saigonez, generalul Nguyen Cao Ky, devine din ce în ce mai sensibil la realitatea care-l înconjoară. Pentru a ne convinge de acest lucru este suficient să comparăm trei declarații ale lui, făcute în decurs de numai șapte luni de zile. Declarația nr. 1 (conferința de presă din 11 decembrie 1965): «Toată lumea — și înțeleg prin asta cvasi-unanimitatea cetățenilor din Republica Vietnam*» — este pe deplin satisfăcută de guvernul său». Declarația nr. 2 (cuvîntarea la postul de radio Saigon din 22 februarie 1966): «Marea majoritate a populației își exprimă adevărată față de măsurile adoptate de cabinetul pe care-l conduc». Declarația nr. 3 (discursul de la recepția ambasadei americane din 4 iulie 1966): «Desigur, mai există la noi și o întreagă categorie de nemulțumiți, dar numărul lor este în continuă scădere».

La prima vedere, înlănțuirea logică din cele trei manifestări oratorice poate stîrni nedumerire. *Toată lumea*, mai ales cu precizarea *cvasi-unanimitatea*, înseamnă mai mult decît *marea majoritate*. Deci mulțumiții erau, după generalul Ky, mai din belșug în decembrie trecut decît în februarie anul acesta. Cît despre nemulțumiți, — tot conform generalului Ky — ei nu existau deloc în decembrie, erau o mică minoritate în februarie, ajungeau o *întreagă categorie* în iulie și totuși numărul lor era într-o continuă scădere. E un raționament de natură să aducă paloarea invidiei în obrajii tuturor sofîștilor antici.

Dar chiar dacă logica are de pierdut, realismul primului ministru are, așa cum spuneam, de cîștigat. Ca dovadă că trăgînd concluzii practice, autoritățile saigoneze au înființat așa numitele «cutii de reclamații», instalate într-o serie de sate sud-vietnameze și avînd menirea să recepționeze nemulțumirile atît de nemulțumiților țărani.

Poate că aprobînd această inițiativă, generalul Ky a contat pe anal-fabetismul care face ravagii în rîndurile populației rurale. Dacă așa și-a făcut socotelile, nu a brodit-o deloc. Căci a fost destul ca un om dintr-o sută să știe să scrie, pentru ca, la numai cîteva zile de la instalarea lor, «cutiile de reclamații» să fie pline vîrf. Slujbașii guvernului le-au golit, dar în și mai scurtă vreme, ele s-au umplut iar. Din nou au fost golite, din nou s-au umplut.

La ora la care scriem aceste rînduri nu se știe ce s-a întîmplat cu reclamațiile depuse. În schimb se știe că unii din reclamații au fost arestați și schingiuiți pentru «obrăznicia» lor. Spre deosebire de legenda mitologică a Pandorei, în Vietnamul de Sud nu-i nevoie să se deschidă nici o cutie pentru a domni groaza.

N. AURELIU

*) E vorba, firește, de Vietnamul de Sud. Dar să nu căutăm noduri în papura delimitărilor geografice, făcute de excelența sa.

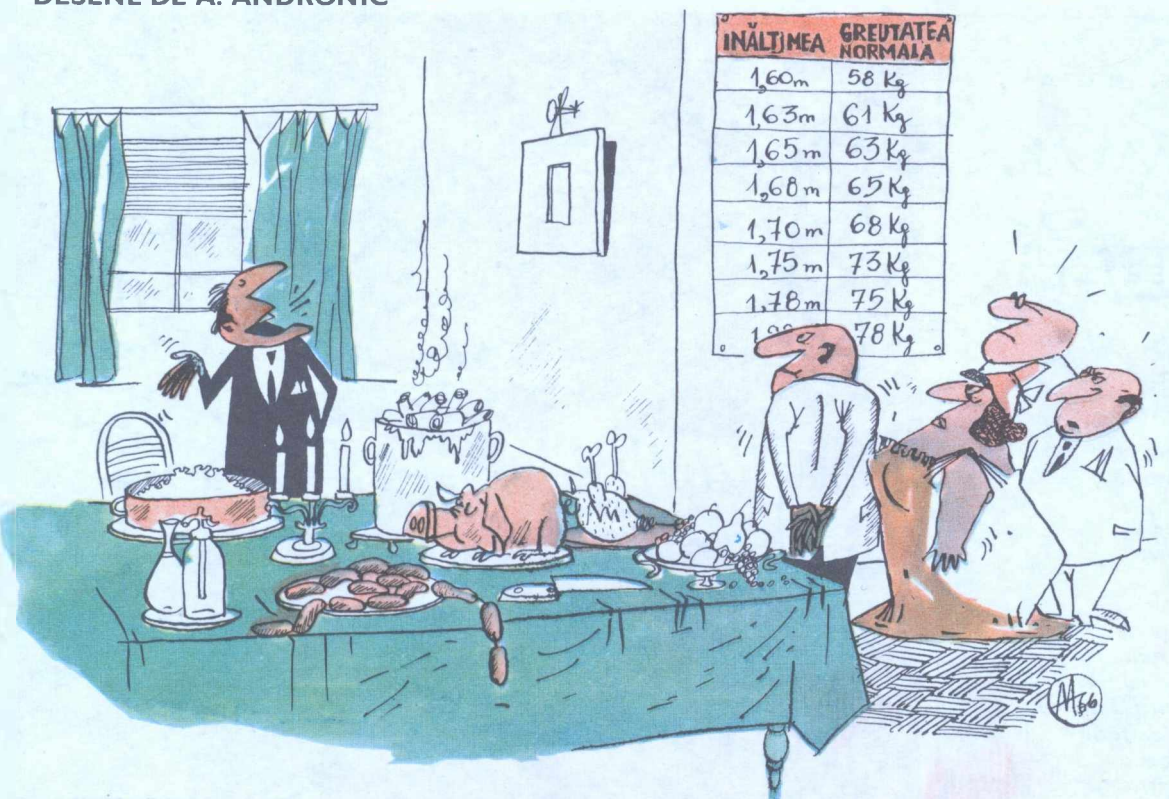
CRĂIȚĂ MINDRĂ VASILE



FĂRĂ CUVINTE



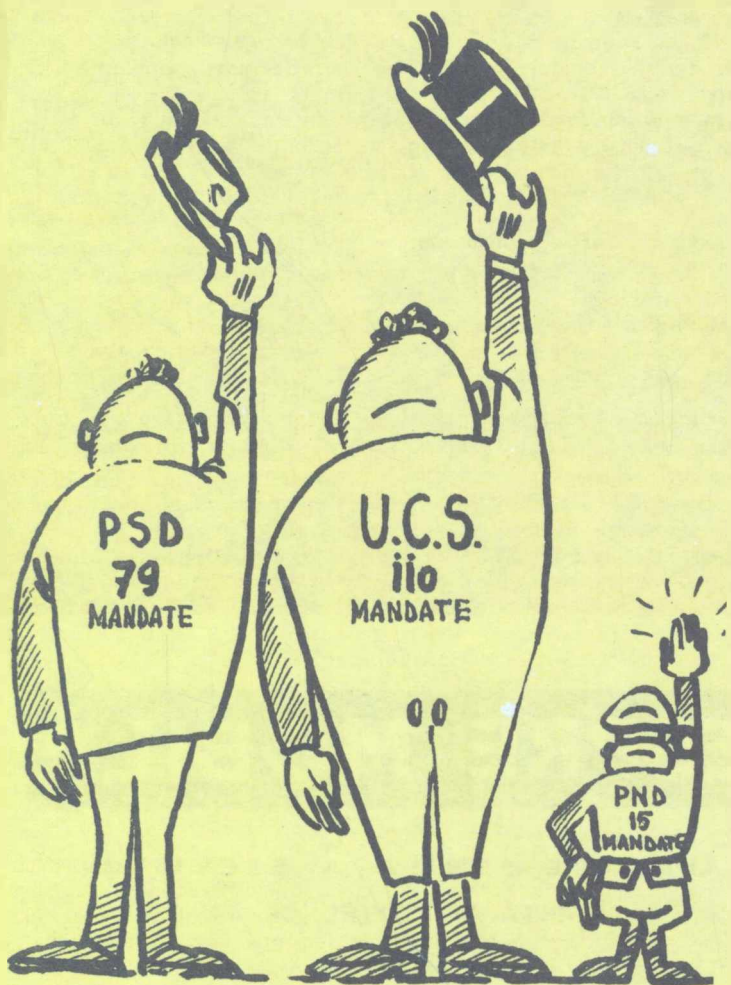
DESENE DE A. ANDRONIC



Gazda: — Și acum, pofțiți la masă !!!

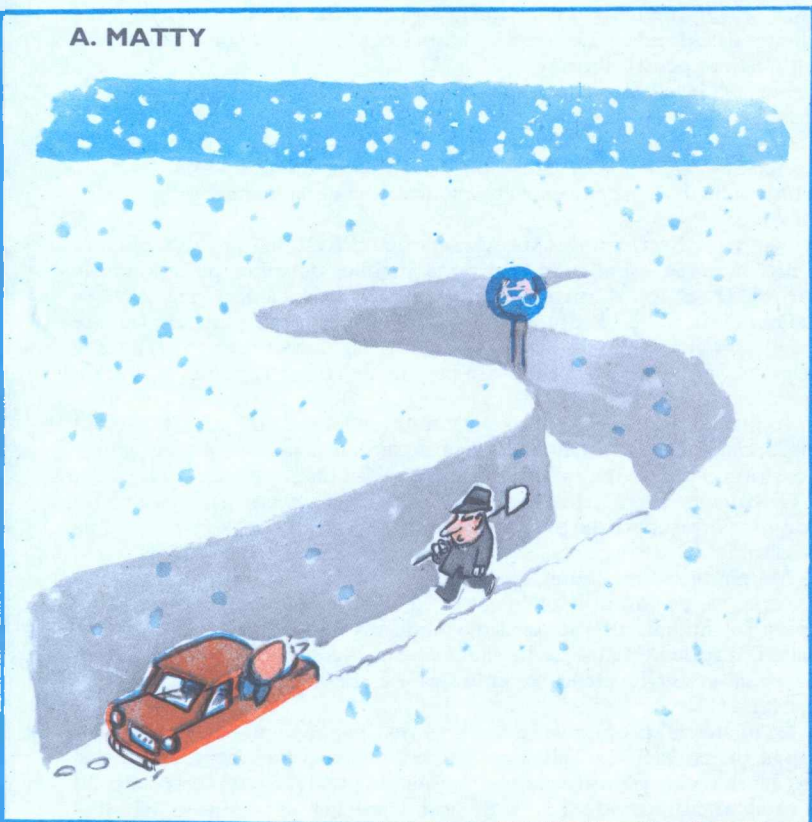


- Pofțim, a trecut și revelionul iar ăia de la „Ascensorul” nici gînd să ne scoată dintre etaje!!!!



Noua compoziție a Landtagului bavarez

A. MATTY



— Ei? . . .
— Trebuie să ne-ntoarcem! Am dat peste o alee rezervată bicicliștilor.

VICTOR PIȚIGOI

O PROBLEMĂ ARHICUNOSCUTĂ

A venit la mine Pamfil și mi-a spus:

— Am să merg la arhivă, să încerc toate hirtile, să nu mai găsească nimeni nimic.

— Cum???

— Da, da, — m-a amenințat el din ce în ce mai tragic. Am să adopt poziții neprincipiale față de tovarășa Pușa, dactilografa, voi striga la subalterni și-mi voi ironiza șefii, îmi voi petrece timpul de lucru citind romane polițiste.

Mă uitam la Pamfil cu dorința fierbinte de a-i pune termometrul.

— Și pentru ce toate acestea? — întreb.

— Ca să-mi fac pe urmă autocritica. Să avem și noi lipsuri.

L-am rugat să bea un pahar cu apă, după care i-am spus cu blîndețe:

— Dacă-i vorba de lipsuri, n-avea grijă. Sint lipsuri destule.

— Sint — mi-a răspuns el superior. Dar nu-s bune.

— Cum?

— Sint lipsuri, dar sint banale, tovarășe. Sint răsuflute. Învechite, mă-nțelegi?

M-am prefăcut că-l înțeleg și i-am mai dat un pahar cu apă, pe care l-a băut pînă la fund. Pe urmă l-am asigurat că recunosc banalitatea lipsurilor răsuflute, dar l-am rugat să țină seamă că sint destule la număr, așa că nu se justifică inventarea unor lipsuri fantastico-științifice, numai din dorința de a avea deficiențe inedite.

— Nu-i așa — mi-a răspuns el, și a adăugat: — Vrei să-mi mai dai un pahar cu apă?

Va să zică, aveam eu dreptate că apa rece este indicată pentru stările emotive! A băut-o dintr-un foc și a continuat:

— N-ai fost la ședința sindicală?

— Nu.

— Am criticat acolo pe cei care întîrzie la lucru. Am arătat că unii întîrzie sistematic, alții din cînd în cînd, dar mereu sint aceeași.

— Mă rog. Ei și?

— He! Mi s-a răspuns că știe toată lumea cine întîrzie și cine nu, că sint lipsuri cunoscute și răs-cunoscute și că nu de aceea ne-am adunat în ședință, ca să ne spunem unii la alții lucruri cunoscute și răs-cunoscute, pe care le știe toată lumea.

— Înțeleg — zic. Iar dumneata ai luat loc și basta...

— Nu, pentru că mi s-a cerut să vorbesc ceva despre lipsurile noastre.

— Și ai vorbit?

— Sigur că am vorbit. Am dat un exemplu despre cei care lucrează în asalt. Cînd au auzit despre asalt, mi-au răspuns că și această problemă este cunoscută, răs-cunoscută și arhicunoscută și că nu-i nici o noutate dacă am adus la cunoștința tuturor o veste veche ca aceasta. Îmi mai dai un pahar cu apă?

Nu m-am așteptat ca emoțiile să facă chiar atîta sete! I-am adus ană bucuros, iar el a continuat:

— Am vrut să iau loc, dar m-au întrebat dacă nu sint în stare și eu să arăt unele lipsuri ale noastre, care trebuie îndepărtate. Și atunci mi-am amintit despre cei care lucrează superficial și fac lucrări de mintuială.

— Cunosc și eu cîteva exemple — zic.

— Vezi? Cunoșteau și ei. Tocmai de aceea au și spus că este o problemă arhirăs-cunoscută și n-are rost să discutăm ceea ce toată lumea știe că am discutat și răs-discutat. Așa că...

— Așa că, ce?

— Așa că am luat loc, iar în procesul-verbal s-a consemnat că, față de ședințele precedente, nu s-au semnalat lipsuri sau deficiențe în activitatea noastră. Te superi dacă-ți mai cer un pahar cu apă?

— Nu mă supăr — zic. O să beau și eu un pahar, pentru că și eu sint emoționat, și eu știu că apa descarcă nervii, și eu sufăr de emotivitate exagerată.

— Fii serios — zice. Eu nu sufăr de nimic. Am mîncat însă sărat la prînz...

În consecință, n-am băut apă, pentru că n-am mîncat sărat.

— Dragă Pamfil — i-am spus — pentru atîta lucru vrei să te dedai lipsurilor originale și deficiențelor nemaiîntîlnite?

— Da, pentru că...

— Stop — zic. Oprește. Pentru asta, există și alte căi. Uite, mai bine am să scriu un foileton. Unul tare, despre cei care nu mai ascultă critici pentru că sint vechi, răsuflute, cunoscute și răs-cunoscute.

— Scrie-l — zice el. Numai să-ți-l publice.

— De ce să nu mi-l publice?

— Să știi că tema nu e nouă. Să nu spună cei de la redacție că problema e veche, sau chiar că e arhicunoscută...

Dragi cititori, dacă în acest moment dumneavoastră nu citiți aceste rînduri, înseamnă că totuși prietenul meu Pamfil a avut dreptate, că și cei de la redacție au spus că materialul meu nu se va publica niciodată.

POȘTA



REDACTIEI

RODICA TOTT

ULYSSE — semnatarul notelor din «Gazeta Literară»

Este adevărat că unele note sînt scrise de fiul dv. ... Tolomac?

TUDOR MĂINESCU — poet și epigramist

Excelente epigrame. Sinteti marțial!

TEODOR MAZILU — scriitor și cronicar sportiv

De ce abordați numai fotbalul? Ați putea să vă ocupați și de volei, handbal, înot, șah, etc.

Că doar sinteti scriitor!

ȘERBAN NEDELCU — romancier

Nu fiți impacientat. Premiul Nobel se va acorda și anul viitor. Mai încercați.

NICOLAE TĂUTU — poet, memorialist, autor dramatic, romancier.

Vă publicăm poezia chiar în numărul de față. Nu mai trimiteți.

IOANICHIE OLTEANU — poet, lucrează și la Fondul Literar

Forma e acceptabilă. Fondul însă prea merge la bani mărunți.

MARIN SORESCU — poet

Vă publicăm foarte frumoasa poezie intitulată «Moartea oglinzii».

MOARTEA OGLINZII

*Mă uit în această oglindă convexă
(în care se bărbiera și bunicul
bunicului meu)*

și mă mir că pe lume există

un Sorescu mai mare

care, incontestabil, nu-s eu.

Dar iată că au venit camionagii

să-mi mute ideile în altă mansardă

și oglinda s-a spart

— arz-o focul s-o ardă!

De mine-am să rid invulnerabil

în barbă!

TUDOR MUȘATESCU — om de literă și umorist

Vă reproducem două mușatismuri din ciclul:

Cugetările unui gîndac

— Nimeni nu știe ce-mi trec prin gînd deși e foarte clar: un ac

— Mie nu-mi plac înmormintările cu... pompă.

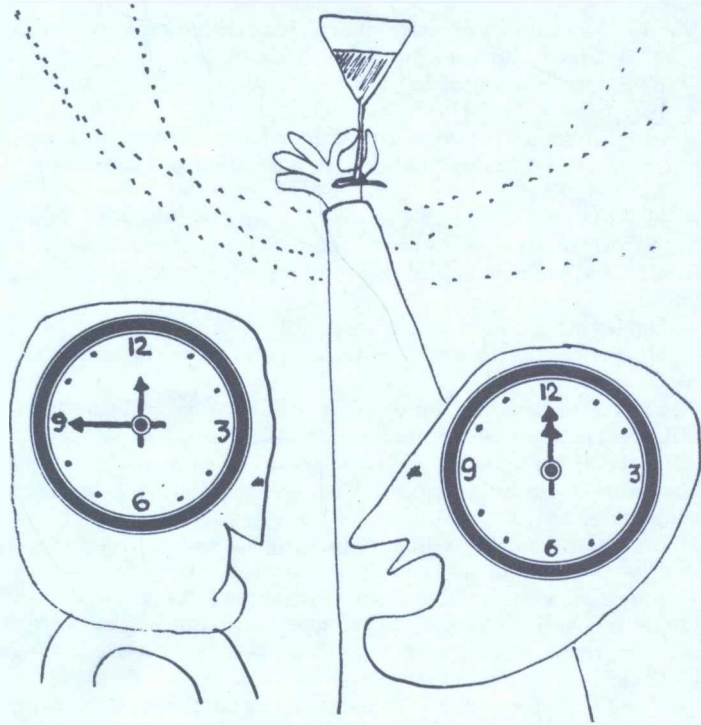
GEO DUMITRESCU — poet, semnatarul «Poștei Redacției» din revista «Contemporanul».

Aveți talent. Se vede de la o poștă.

NICUȚĂ TĂNASE — publicist, romancier, dramaturg și altele.

Recunoaștem că v-ați făcut băiat mare, motiv pentru care nu mai publicați la «Urzica». De-aici v-a ieșit probabil și vorba că sinteti băiat bun dar cu... lipsuri.

I. DOGAR-MARINESCU



FĂRĂ CUVINTE

I. DAVIDESCU



- Și totuși se-nvrîtește

DESPRE MOBILĂ

LUCRARE SCRISĂ A ELEVULUI TĂGÎRȚĂ ARISTOTEL, CL. VI -C

...că în A și B am rămas repetent și am trecut la C, că vorba ceea: schimbi locul, schimbi norocul, deși tovarășul profesor a spus că nu-i locul, e... lipsa mea de pregătire, dar despre mobilă am învățat foarte bine. Spre deosebire de oaie, care-i un produs manifer, mobila este un produs lemnișer pe care se doarme foarte bine dacă e studio cumpărat în 10 rate lunare devenite anuale ca la nenea Alecu, și șifonier dacă se ascunde în el îmbrăcăminte sau nenea Sandu, cum am auzit eu odată. Mobila lucrată la IPROFIL «Măgura Codlei» este de mai multe feluri: cu garnituri, cu zgîrietururi și cu lovituri. Zgîrietururile sînt de cea mai bună calitate și sînt executate artistic, atunci cînd sînt transportate de la o secție la alta pentru finisare.

Nenea Gavrilache, care lucrează și el la acest IPROFIL în calitate de zgîriietor adjunct, zice că aceste modele produc întreprinderii pagubă care e-n ciuperci, că nu plătește el, ci întreprinderea.

Aceasta este cea mai cultivată și cea mai umblată mobilă din țară, că umblă ba de la producător la beneficiar, ba de la beneficiar la producător.

Cei de la Serviciul de Aprovizionare a IPROFIL-ului din Măgura Codlei încearcă calitatea și rezistența mobilei dormind pe studiourile fabricii. De obicei dorm în prima decadă, visînd că aprovizionarea se desfășoară ritmic. Și, la drept vorbind, adică la drept scriînd, că e lucrare scrisă, aprovizionarea se desfășoară ritmic: o decadă merge, o decadă tot pe loc, pe loc, pe loc, să răsară busuioc, că materie primă-n stoc nu răsare mai deloc.

În primele 8 luni ale anului curent, sau mai bine fără curent ca să nu se producă răceală, restanțele la producția marfă și globală s-au ridicat la o altitudine de două milioane jumătate lei una peste alta.

Tot nenea Gavrilache zicea că întreținerea defectuoasă a utilajului a dus la întreruperi de producție lunare de cite 1 120 ore de odihnă și cultură.

Mă gîndesc cite scaune s-ar fi putut fabrica în aceste 1 120 de ore, care apoi să li se ofere celor în cauză ca să devină oameni cu scaunul la cap, și nu numai cu scaunul acolo unde prevede tradiția. Mai există și alte lipsuri la «Măgura Codlei», dar uite că tovarășul profesor a început să stringă grăbit lucrările. Pesemne că e rudă cu tovarășa conducere a fabricii...

În încheiere, propun ca în cazul că cei de la «Măgura Codlei» își vor lichida metehnele, să-i felicităm, așa cum în secolul trecut, în cinstea unei fabrici, care producea numai mobile de bună calitate, responsabilul cultural al întreprinderii le-a dedicat cîntecul: «la donna e mobile».

TĂGÎRȚĂ ARISTOTEL

AUREL STORIN — dramaturg (tinăr)

Ne întrebați cu o vagă nedumerire: «Cu cine mă bat?»

Ați putea afla răspunsul fiind prezent în holul teatrului când se termină spectacolul. Dar nu vă sfătuim, deoarece vreo 50—60 de spectatori tot se adună...

ECATERINA OPROIU — dramaturg

Ne mărturisitiți cu deosebită sinceritate că nu sînteți turnul Eiffel. Nu vă neliniștiți. Încercați cu Arcul de Triumf.

A. IUREA — umorist

Trimiteți toate manuscrisele pe care le aveți. Sint geniale! «Editura pentru literatură» publică de urgență orice lucrare de umor pină la 1 aprilie 1967 inclusiv. Nu pierdeți ocazia.

MIRCEA RADU IACOBAN, M.N. RUSU, I. MUREȘAN — foarte critici

Am reținut deocamdată... invectivele. Că altceva n-am găsit.

F. KAFKA, W. SAROYAN, J.D. SALINGER

Deocamdată, nu. Ar fi bine să-i citiți pe cîțiva clasici ai genului. De pildă pe: Vasile Rebreanu, Iulian Neacșu, Dumitru Tepeneag, Sinziana Pop etc.

ERATA

1. — La răspunsul dat tov. Nicolae Tăutu în loc de «Nu mai trimiteți», se va citi «Nu mai trimiteți?»

2. — În răspunsul dat lui Ulysse, se va citi Telemak. Eroarea aparține... dactilografei.

FRED GRENĂDESCU



- Asta e exemplu?
- Ye, ye! ...



urzico
DE DEPARTE-ȚI Scriu



URZICO!

La noi în Cluj funcționează o cooperativă care se numește «Solidaritatea». Această cooperativă, printre multe și felurite unități, posedă și o secție de marochinărie (pe str. Napoca) unde se repară și se fac ca noi valize vechi.

Numai că la această secție, cînd aduci o valiză la reparat trebuie să cumperi mai întii de la un magazin clapete și broaște, asta deoarece unitatea de marochinărie nu este niciodată aprovizionată cu asemenea piese și, ca atare, dacă nu le ai asupra ta, nu ți se repară valiza.

Ți imaginezi, «Urzico», ce s-ar întimpla dacă și în alte sectoare de muncă treburile ar merge ca aici. Mă gîndesc numai ce figură ar face un cetățean care voind să se urce în tren, conductorul l-ar întreba senin: «V-ați adus locomotivă?»

P. Teodor, Cluj

URZICUȚO,

De curînd am fost la Oradea la niște amici care locuiesc în blocul turn din Piața București. În acest bloc, nimic de zis, locatarii se bucură de un confort deosebit, dar se mai «bucură» și de hidroforul acestui imobil care se află instalat în subsol. De aici, o dată cu apa din el... expediază în direcția apartamentelor și o serie de trepidații parcă seismice, plus o gamă bogată de zgomote asemănătoare celor ale unui vulcan iritat... Toate aceste curiozități se datoresc numai faptului că nici pină la ora actuală nu s-a procedat încă la izolarea fonică a acestui hidrofor.

Dat fiind această situație, cred că este cazul ca Întreprinderea de Gospodărie Orășenească

Oradea — că de ea aparține blocul — să treacă la fapte că doar n-o lăsa lucrurile în continuare tot așa, numai ca, eventual, să se poată lăuda că în blocul turn din Piața București se află instalată, pentru prima oară în lume, noua și inegalabila invenție: hidrofor cu... difuzor!

P. Constantin, str. Buzești 46, București

URZICO DRAGĂ,

Știi și tu cred, că praful de talc produs de industria noastră este de o foarte bună calitate. Mamele cu nou-născuți utilizează cu încredere preparatul în cauză, de vânzare la orice farmacie atunci cînd nu e închisă pentru inventar. Știi de ce? Foarte multe cumpără pentru pruncii lor cămășuțe și bonete fabricate la «Tehnica confecției» din Capitală. Întreprinderea produce pentru copii această lenjerie dintr-o pînză tare, care irită pielea. Bineînțeles îi irită și pe părinți deoarece sint nevoiți să-și imbibe copilul în talc, de ajunge să semene cu o chifteluță bine tăvălită prin făină. Dar dacă la rigiditatea pinzei mamele folosesc praful de talc, în schimb la rigiditatea fabricii n-au găsit încă remediu! Poate le ajută tu!

M. Dan, str. Corneliiei 7, București

SCUMPĂ URZICĂ,

Cei de la G.A.S. Afumați nu sint în materie de fotbal suporteri rapidiști. Ca dovadă, au un dinte împotriva Stației C.F.R. Constantin David. De aceea, cînd vine pentru ei un transport, nu-l ridică imediat din gară. Așa s-a întimplat în a doua jumătate a lunii octombrie cu cele 22 tone de var nestins. Au stat pe rampă două zile și ploile torențiale au stins

aproape tot varul. Dar cel puțin G.A.S.-ul n-a făcut jocul gării.

La fel s-a procedat și cu o cantitate identică de azotat de amoniu. Venită la 12 octombrie, n-a fost ridicată nici pină la începutul lui noiembrie. Desigur, azotatul s-a descompus, încît era să se vadă pe rampa gării un gol. G.A.S.-ul n-a pus mina pe el, de teamă să nu facă henț. Dar tot a fost fluierat pentru că trage de timp. Așa că, deocamdată, scorul este 2—0 pentru C.F.R. La pauză, că între timp n-a mai primit nici un transport.

Iosif Toth — spectator imparțial —
Calea Victoriei 25, București

URZICO,

Dacă ai de gînd să mă vizitezi în blocul 42 din Coșșa Mică, unde locuiesc, te rog să-ți aduci cu tine și o umbrelă. Că eu nu am nici una disponibilă de cînd apartamentul meu e compus numai din băi. Am baie în baia propriu-zisă, în hol, în bucătărie și în dormitor. Ce e drept, în sufragerie nu, că n-am așa ceva!

Situația nu e din vina arhitectului, ci a acoperișului blocului care a căpătat proprietățile unei site. De aceea m-am adresat la I.G.O. pentru ca acoperișul să fie reprofilat la funcția inițială. Dar intervenția a fost apă de ploaie, că am fost trimis la Uzina Chimico-Metalurgică, unde sint salariat. Am plecat și de aici plouat ca de acasă pentru că mi s-a spus să mă adrez I.S.C.M.-ului care a construit blocul, inclusiv acoperișul defect. Dar constructorul m-a trimis înapoi la uzină să facă reparația, în calitate de beneficiar.

Așadar, uzina e beneficiarul blocului, iar eu beneficiarul apei care trece prin tavan și se oprește pe mobilă. Că la magazin n-am găsit umbrele pe măsura unui studio sau a unui șifonier. Poate interviu tu să se fabrice. Cred că e mult mai ușor decît să se găsească o soluție pentru repararea acoperișului. Pină atunci eu, să știi, iau lecții de înot.

Petre Felceanu, locatar plouat
și la propriu și la figurat.
Blocul 42 — Coșșa Mică

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
REDACȚIA: CALEA VICTORIEI 25. TEL. SECRETARIAT 15.38.56 • SECȚIA SCRISORI 14.60.34.
SECRETARIAT DE REDACȚIE 14.28.15 • INTERURBAN 27

44601



MUSAFIRII: - Am venit și noi odată . . .
GAZDELE (în gândul lor): - Ba ați venit voi în fiecare an!